

Архіепіскап Сьвятаслаў Логін: Адкуль расьце расейскі фашызм

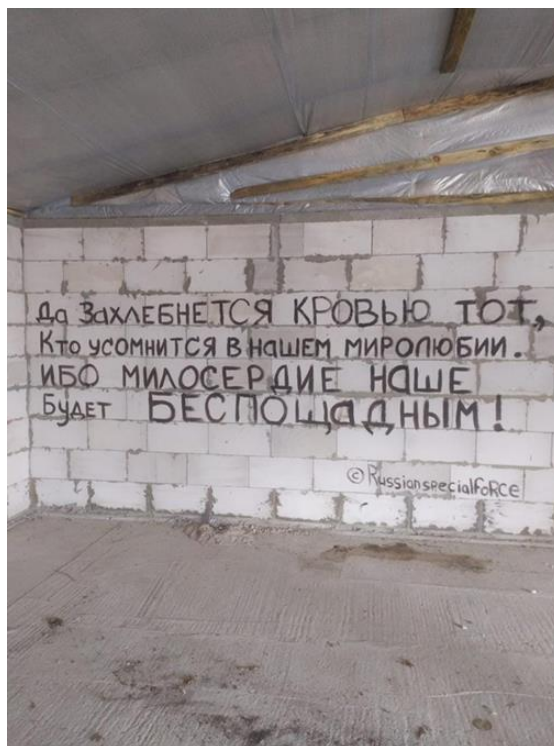
Анатацыя. Аўтар аналізуе гістарычныя, філасофскія, рэлігійныя і імперскія асновы станаўленьня сучаснага расейскага фашызму.

“Расейскі народ выхаваны на нацызьме”

(Аляксандар Салнжаніцын)

“Тут, у Крамлі, пасяліўся сатана”

(Міхал Булгакаў)

Надпіс расейскіх захопнікаў на акупаванай тэрыторыі Украіны

Паводле Хрысьціянскага вучэння, людзі маюць ня толькі індывідуальную адказнасьць за ўчынкі, але і калектыўную – за сваіх продкаў, нашчадкаў, сям’ю, супольства, народ, краіну... Бо сказана ў сьвятым Пісьме: “І пастаўлю перад сабою народы...” (а ня проста, людзей). Многія філёсафы даўно ўжо лічаць расейскі народ нехрысьціянскім і нацыскім. Пра гэта ёсьць таксама выказваньні вялікае часткі вядомых расейскіх культурных і дзяржаўных дзеячоў апошніх некалькіх стагодзьдзяў. Уся гісторыя Расеі – гэта шматвекавы захоп ёю суседніх земляў і накіраваны генацыд народаў, якія на іх жылі.

Выявай кожнага народу ёсьць ягоня нацыянальныя і дзяржаўныя кіраўнікі, асабліва тыя, што шануюцца ім самім. Для расейцаў гэта – Іван Грозны, Пётра I, Кацярына II, Ленін, Сталін..., якія вядомыя сваёй драпежнаю жорсткасьцю (псіхопаты), сэксуальнымі адхіленьнямі (гомасэксуалы), нянавісьцю нават да свайго народу і да Хрысьціянства (апантаня нячысьцікам). Так, цар Іван Грозны меў найбольшую бібліятэку чорнай магіі, якая й цяпер знаходзіцца ў Крамлі. Бальшыня маскоўскіх кіраўнікоў-шавіністаў былі па крыві не расейцамі, а татарамі, немцамі, габрэямі і г.д. Але назоў нацыянальнасьці “рускі” (па-беларуску “расеец”), прыдумань Л.Троцкім у 1918 г. (пры царызму быў афіцыйны тэрмін для перапісу насельніцтва – “вялікарос”) – гістарычна ня верны.

Антрапалёгія, архіалёгія даўно даказалі (а цяпер даступны і аналіз ДНК), што гэты народ у сваёй аснове мае не славянскія, а фіна-угорскія гены з прымешкай татарскага этнасу. Толькі княжыя вярхушкі з дружынамі (да нашэсьця татараў у 13 ст.) былі славянамі, а Царква за стагодзьдзі насадзіла царкоўна-славянскую мову большае частцы мясцовага насельніцтва вялікага княства (пазьней – царства) Маскоўскага, гэтая мова доўгі час выконвала ролю дзяржаўнае, а ў 18 ст. сталася асноваю для новастворанае сінтэтычнае расейскае мовы, якая сьпяраша была калькаю царкоўнаславянскае (стара-балгарскае) мовы, але пазьней зьмянялася. Так, Сымон Полацкі ўвёў у яе літару “ё” (без якое бальшыня цяперашніх расейцаў не змаглі б вымавіць тыя словы, якія звязваюць іхныя думкі ў суцэльны сказ), і таксама адбываліся іншыя зьмены “языка” да 20 ст. уключна.

Назоў “Расея” на Масковіі ўпершаню быў уведзены ў 1721 г., калі цар Пётра I перайменаваў Маскоўскае царства ў “Расейскую імперыю”. Таму лягічна гэтаму народу павярнуць першапачатковыя ягоны ўласны назоў – “маскавіты” (па-беларуску: “маскалі”), які дакладней гістарычна іх характэрызуе (як і пераклад іхняе сталіцы Масква з фіна-угорскае – “гнілая вада” /балота/). Ёсьць у іх, як і ўва ўсіх народаў іншыя назовы (як у беларусаў крывіч, русін, ліцьвін, беларусін, балтакрыві /палатышску/...), напрыклад: “кацап” (15-16 ст.) – што ў перакладзе з санскрыту (кніжная мова, якою карысталіся многія ўсходнія качэўныя народы) азначае – “нелюдзь”, у цяперашняй тэрміналёгіі – “фашыст” (па-турэцку “Kasap” – мясьнік). Паводле выказваньня сучаснага расейскага пісьменьніка, рэдактара часопісу “Современникъ”: “Ніякага расейскага народу не існуе, існуе толькі ўсялякі расейскамоўны зброд.”

Пры кожнай нагодзе расейцы любяць падкрэсьліваць выдуманую перавагу над іншымі нацыямі, выдумваюць нават фантастычныя гістарыі, напрыклад, што яны некалькі тысячыгодзьдзяў таму жылі на Далёкім Усходзе і нават пабудавалі там Кітайскую сьцяну... Альбо прысвойваюць розныя вынаходніцтвы. Прыклад –

гісторыя пра “расейскую касманаўціку”: Яшчэ ў далёкім 1649 г. беларус Казімір Семяновіч надрукаваў падручнік “Вялікае мастацтва артылерыі”, які выкарыстоўваўся ў Еўропе 200 гадоў, дзе ўпершыню апісаў будову шматступеннае ракеты і ўпершыню разгледзіў ідэю выкарыстання рэактыўнага руху ў артылерыі. А ў 1881 г. народаволец Мікола Кібальчыч (нарадзіўся ў беларускай сям’і сьвятара на Чарнігаўшчыне, род паходзіць са Старадубшчыны) перад пакараньнем сьмерцю, на сьцяне камеры ў астразе С.Пецяярбурга намаляваў праэкт-схему рэактыўнага лётальнага апарату (пілаціруемае ракеты), што выкарыстаў Канстанцін Цыялкоўскі (шматлікі род старажытнае шляхты ў ВКЛ, запачаткаваны ў Польшчы) для распрацаваньня тэорыі касманаўцікі. З 1930-х гадоў беларус (па бацьку) Сяргей Каралёў распрацоўваў ракеты, а з 1950 г. быў галоўным канструктарам па ракетах, а з 1956 г. – кіраўніком касманаўтыкі ў СССР (у ЗША галоўным канструктарам касманаўцікі ў той час быў беларус Барыс Кіт). А першым касманаўтам у 1961 г. стаў Юры Гагарын (родам са Смаленшчыны, бацькі якога размаўлялі па-беларуску). Расея заўсёды прысабечвала дасягненьні падняволеных народаў. Падобна было ўва ўсіх галінах жыцьця расейскае імперыі.

Калі ж менавіта адбылася дэманізацыя расейскага народу? Вывучаючы гісторыю маскавітаў (якую яны самыя кожныя некалькі дзесяцігодзьдзяў перапісывалі – ад падробкаў летапісаў у 15 ст. да сёньняшняе іхняе адкрытае хлусьні), і маючы свой жыцьцёвы вопыт у савецкі і пасля-савецкі час, разумеш, што гэты народ быў такім ад свайго зараджэньня ў 13-14 стагодзьдзях. Некая свабода лічылася варожай як цару, так і ягоным рабам-маскавітам. Таму у 16 ст. маскавіты, нашчадкі арды, двойчы выразалі ўсіх жыхароў Ноўгарада, які насялялі славяне і дзе дзейнічалі вольныя законы з часоў Кіеўскае Русі (веча...). Таксама адбываліся зьнішчэньні украінцаў і беларусаў, каўказкіх, сібірскіх і інш. народаў...

З такім багажом імперская Расея прыйшла ў 20 ст., калі яна пачала развальвацца. Да гэтага часу быў ужо створаны нейкі духоўны падмурак ейнага існаваньня – напісана пад замову расейская гісторыя (пасля захопу ВКЛ і раней – Украіны-Русі); існавала імперская філасофская літаратура, але ейныя стваральнікі – беларус (па паходжаньні) Дастаеўскі і ўкраінец Гогаль, заражаныя імперскаю бацылаю, усё ж мелі хрысьціянскія пагляды і не выказвалі неабходнасьці фашыстаўскага шляху для Расеі, якая рэклімаю ўсяму сьвету вялікага гуманізму ў творах Дастаеўскага прыкрывала сваё сапраўднае аблічча...

Адраджэньне кожнага народу патрабуе свайго нацыянальнага духоўнага накірунку. У беларусоў на пачатку ХХ ст. гэта былі нацыянальныя паэты і інтэлігенцыя. А дзеля ратаваньня Расеі ў тым выглядзе як яна была да 1917 г., неабходны быў новы філясофскі падмурак, што дало штуршок фашыстаўскаму накірунку расейскае

філясофскае думкі як у самой Расеі (чырвоны фашызм – камунізм), так і на эміграцыі (імперыялізм). Цікава, што камуністычны лад на тэрыторыі царскае Расеі дабравольна прынялі толькі расейцы, якія іншым народам імперыі, што абралі шлях нацыянальнага адраджэння, навязвалі яго зброяй (да канца 1920 года БНР таксама была заваявана маскоўскімі бальшавікамі).

Шмат расейцаў-шавіністаў, убачыўшы імперскую сутнасць бальшавікоў, перайшлі на іхні бок. Таксама духоўны падмурак Расейскае імперыі (якую без фашызму не магчыма было ўратаваць) каваўся на расейскай эміграцыі, куды падалося расейскае “дваранства” (ня блытайце з польскім, украінскім, беларускім /ліцвінскім/... шляхецтвам). Першпачаткова ідыялёгія фашызму засноўвалася на розных антыхрысціянскіх вучэннях. Так, болей стагодзьдзя таму, сатаніст ангелец Алістэр Кроўлі запрапанаваў “рэлігію тэлемы”, якім захапляўся і А.Гітлер. Нават у СССР у 1970-80-я гады існавалі гурткі пасьядоўнікаў такіх сатаністаў і фашыстаў, пра якія ня толькі ведала КГБ, але й курывала іх, зь якіх выйшлі цяперашнія маскоўскія ідыёлягі Лімонаў, Дугін... (У той час, як у нацыянальных перафірыях за падобнае саджалі).

Сярод мноства філёсафаў, што эмігравалі з Расеі пасья кастрычніцкага перавароту, можна вылучыць Івана Ільіна, з прац якога чэрпалі сваю духоўную ежу расейскія фашысты. З 1922 г. ён жыў у Нямецчыне, у 1928 г. надрукаваў артыкул “Пра расейскі фашызм”. У 1933 г. прапагандаваў нацыянал-сацыялістаў, якія яго фінансавалі, напісаў артыкул “Нацыянал-сацыялізм. Новы дух”, у якім падтрымаў рэжым Гітлера. У 1938 г. пераязджае да Швэйцарыі, не змяняе свае пагляды нават пасья П-е сусветнае вайны, заставіў 50 кніг і каля 1000 артыкулаў сваім пасьядоўнікам, у якіх шмат выказваньняў, накішталт: *“Патрыятызм, вера ў самабытнасць германскага народу і сілу германскага генія, падрыхтаванасць да ахвярнага служэння, дысцыпліна... словам – гэта дух, які яднае нямецкі нацыянал-сацыялізм з італійскім фашызмам. Аднак, ня толькі зь ім, а яшчэ і з духам расейскага белага руху...”*

У 2005 г. расейскі прэзідэнт Пуцін, захоплены творамі гэтага расейскага фашыста, наказаў перапахавець ягоныя застанкі (з жонкаю) ў Данскім манастыры, побач з А.Дзенікіным, застанкі якога (з жонкаю) таксама наказаў перавезці з ЗША. Пачынаецца метанакіраваная фашызацыя расейскага насельніцтва дзяржаўнымі СМІ. З 2013 г. ягоная кніга “Нашыя заўданьні” (“Наши задачи” – рас.), прасякнутая вынятковасцю расейцаў, якая стала “Майн кампфам” расейскага фашызму, рэкамендавана расейскім дзяржаўным чыноўнікам. З гэтага ж году С.Пецябургская духоўная акадэмія праводзіць “Ільлінскія чытаньні”, адчыняюцца яму помнік, мемарыяльныя дошкі...

РПЦ заўсёды йшла ў ногу з расейскім імперствам, так Хведар Дастаеўскі пісаў: “У расейца ад Хрысьціянства засталася толькі тое, што ён перажэгнаецца перад тым, як цябе засекаць сякераю”. Яшчэ ў 16 ст. маскоўская царква ўзяла на ўзбраеньне хвальшывую “тэорыю ІІІ-га Рыму”, якая так і не спрацавала за межамі Расеі, таму у канцы 20 ст. яе замянілі на канцэпцыю “расейскага сьвету”, якая найпрост супярэчыць Хрысьціянскаму вучэньню і ёсьць прыладам расейскага шавінізму й фашызму ў царкве, падтрымлівае “рашэньне украінскага і беларускага пытаньня”, гэта значыць – фізычнае вынішчэньне двух славянскіх праваслаўных этнасаў дзеля прысваеньня расейцамі іхнае духоўнае і гістарычна-культурнае (таксама – матэрыяльнае і тэрытарыяльнае) спадчыны, якая хвальшыва выстаўляецца падмуркам расейскае гісторыі. Што яшчэ можна было чакаць ад маскоўскае патрыярхіі, створанай чарговы раз у 1943 г. ужо Іосіфам Сталіным.

Але расейцы самыя прадказалі свой лёс у сваёй найбольш вядомай казцы “Пра залатую рыбку”. Шлях фашызму – адзінае што можа працягнуць існаваньне “вялікае” Расеі, бо той жа Ільлін пісаў: “Расея – самая паскудная, да блявоты мязотная краіна ўва ўсёй сусьветнай гісторыі. Метадам селекцыі там вывелі жахлівых маральных вырадкаў, у якіх самое разуменьне добра і зла існуе навыварат. Усю сваю гісторыю гэтая нацыя боўтаецца ў лайне і пры гэтым жадае патапіць у ім увесь сьвет...”. Таксама сярод награваных расейцамі ў розных народаў, як яны называюць – “духоўных скрэп”, ёсьць і Еўпрацінскі Крыж, на якім выкарбавана прароцтва пра долю таго, хто выкрадзе яго. І гэтае прароцтва выканалася ў дачыненні да СССР (праз 50 гадоў), але Крыж пакуль знаходзіцца ў яшчэ існуючай расейскай імперыі (у рызьніцы маскоўскае патрыярхіі), няхай ён там яшчэ крыху пабудзе.

Молімся, каб Госпад даў усім па заслугам як у нябёсах, так яшчэ й на зямлі.

† Сьвятаслаў Логін,
архіепіскап Беларускае Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы

Archbishop Svyatoslav Login: Where does Russian fascism grow from?

(webzine “Kultura. Natsya”, issue 30, November 2022, 183-187, www.sakavik.net)
Abstract. The author analyzes the historical, philosophical, religious and imperial foundations of the formation of modern Russian fascism.

Архиепископ Святослав Логин: Откуда растёт российского фашизма?

(веб-журнал “Культура. Нация”, вып. 30, ноябрь 2022, 183-187, www.sakavik.net)

Резюме. Автор анализирует исторические, философские, религиозные и имперские основы формирования современного российского фашизма.